

Sárkány Tibor

Kik Voltak a Szabadságharcosok?

Nevem Tibor Sárkány, vagy ha jobban tetszik, Sárkány Tibor. 1936-ban születtem és ahogy közeledünk a magyar forradalom 50. évfordulójához, én is úgy közeledek a 70. születésnapomhoz.

Budapesten nőttem fel s apám gyakran mondogatta nekem: “Fiam, csak rövid ideig vagyunk itt a Földön, de minden embernek van egy célja az életében. De ami még ennél is fontosabb, van az életben egy pillanat, ami mint egy hullócsillag az égen, jelképezi a te pillanatot a történelemben. Talán akkor, amikor megtörténik veled, nem is vagy ennek tudatában, de életed végén majd ráébredsz.”

Most már tudom, hogy az 1956. október 23-tól november elejéig tartó időszak volt az én hullócsillag-pillanatom a történelemben. Milyen fiatalok voltunk – tele étellel, álmokkal, ambíciókkal és hazafisággal.

Igen, ott voltam, az első naptól kezdve a harcok legvégéig. Igen, szabadságharcos voltam és az is vagyok a mai napig.

De álljunk meg egy pillanatra. Kik is voltak a szabadságharcosok? Ahogy mondtam, én az voltam, fegyverrel a kezemben és ezért, valamint más dolgok miatt is, 1957 júliusában távollétemben kötél általi halálra ítélték.

De hisz az volt az a magyar rendőr is, aki a Magyar Rádió épületétől három háztömbnyire a közlekedést irányította, ahol százával gyilkolták meg a mieinket október 23-a éjjelén, amikor semmim sem volt, amivel harcolhatnék. Könnyes szemmel mentem oda hozzá, és azt mondtam neki: “Mit csinálsz? Nem tudod, hogy itt gyilkolnak bennünket, és te itt állsz fegyverrel az oldaladon? Miféle magyar vagy te?” Elmondta, hogy családos ember, két gyermeke van, és nem vállalhatja azt a kockázatot, hogy belekeveredik a harcokba. Így azt feleltem neki: “Ha te nem használod a fegyvered, akkor add nekem!” Szemembe nézett, és azt mondta: “Itt van, fiam” – azzal átadta fegyverét. Ő is szabadságharcos volt.

De az volt az az idős hölgy is, aki egy csésze forró kakaót adott nekem, hogy melegen tartson. Ő is szabadságharcos volt.

Vagy az az úr, aki így szólt hozzánk: “Fiúk, ne menjetez arra! Ott jönnek az oroszok!” Ő is szabadságharcos volt.

Vagy barátom és iskolatársaim, aki helyettem halt meg, miután tíz másodperccel előbb helyet cseréltünk a géppuska mögött. Ő is szabadságharcos volt.

Vagy a magyar harckocsi parancsnok és katonái, akik 1956. október 23-a éjjelén megtagadták, hogy megöljenek bennünket, és életükkel fizettek, amiért megtagadták a parancsot. Mindannyian szabadságharcosok voltak.

Vagy az ukrán katonák, akik az Astoria hotelnél állomásoztak, s fegyvereiket az ég felé tartva azt mondták: “Ha ti nem löttök ránk, mi sem lövünk rátok.” Ők is szabadságharcosok voltak.

Vagy Budapest lakosai, akik november 1-jének estéjén, Mindenszentek napján, több mint 100.000 gyertyát gyújtottak és helyeztek el minden ablakpárkányra és utcasarokra az elesett hősök és szeretteik emlékére. Járőröztem azon az éjszakán és ez volt a legmisztikusabb látvány, amit valaha láthattam. Barátaim, azon éjszakán egész Budapest, sőt az egész ország szabadságharcos volt.

Vagy a magyar határőrök, akik megmondták nekünk, milyen irányba menekülhetünk. Ők is szabadságharcosok voltak.

Vagy később, amikor sikerült eljutnunk Bécsbe, egy hölgy, aki látta, hogy lábunkon nincs más, csak vászon

tornacipó, új csizmákat vett mindhármunknak és amikor kifizette, azt mondta: "A magyar szabadságért." Ő is szabadságharcos volt.

Vagy, amikor 1957 januárjában az amerikai csapatszallító fedélzetén négyezren hagytuk el Bremerhavent, a kikötő összes hajókürtje megszólalt és a kikötői munkások vigyázzban állva tisztelegtek, miközben egy zenekar a magyar Himnuszot játszotta. Igen, ők is szabadságharcosok voltak.

Vagy, amikor tizenkét gyötrelmes napon keresztül szeltek az Atlanti Óceánt, s legtöbbször ilyen-olyan fokú tengeri betegség gyötört, az a fekete bőrű tengerész, aki minden nap odajött hozzánk és összeszedve összes magyar tudását, azt mondta: "Enni menni". Ő volt az első kapcsolatom Amerikával és az ő törődése és figyelve olyan volt nekem, mint az új hazám meleg, üdvözlő ölelése. Igen, ő is szabadságharcos volt.

Tehát, barátaim, amint láthatják, oly sok emberrel voltam megáldva, akiket én szabadságharcosoknak hívok és akik gazdagabbá tették az életemet külön-külön és együtt is.

Későbbi nemzedékek azt kérdezhetik: "Miért tetted ezt? Oly sok emberélet elveszett, több ezren meghaltak. Oly sok áldozat és pusztulás". A válasz egyszerű. Azon az egy napon az egész nemzet, fiatalok és idősek, egyként álltak fel s mondták: "A Mindenható Istenre, elégünk volt."

Jövőre lesz a magyar forradalom 50. évfordulója. Feleségemmel Magyarországon leszünk, ahogy eddig csaknem minden évben. Visszaviszem majd azt a kis magyar zászlót, amit 1956-ban hoztam magammal. Ötven évvel később ezekkel a szavakkal fogom elhelyezni elesett barátaim és bajtársaim sírján: "A következő találkozásunkig".

Isten, áldd meg a magyart!

Sárkány Tibor

Sárkány Tibor 1936-ban született, villamosmérnök, tulajdonosa és alapítója a 35 éve működő Elmeco Engineering vállalatnak. 42 éve él házasságban feleségével, Lindával. Három gyermek – Steven, Darren és Kim – büszke édesapja, valamint Amanda és Katie nagyapja. Jelenleg a maryland-i Rockville-ben él.